

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

50. An quis satisfaciat præcepto Ecclesiae cum confessione voluntariè
nulla, quia sine dolore proposito, &c. Et notatur, quod talis invalidè
absolutus licet non satisfaciat præcepto Ecclesiae, tamen ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

nunt esse reservata, atque adeo iterum ab illis poterit absolvi. Si vero per novam confessionem, & independentem ab alia intelligant aduersarij confessionem ita novam, & independentem, ut nec expressè, nec virtualiter pertinuerit, aut debuerit pertinere ad partem materiæ præcedentis confessionis saltem est; quod ea sit omnino nova confessio; est enim quasi appendix præcedentis confessionis, in cuius partem intrasset hæc confessio, si memoria occurrissent illa peccata, & absolutio non minus directè fuisset illorum, quam aliorum, sicut absolutio tempore Jubilæi facta; ergo eodem modo censeri possunt peccata illa oblita capacia absolutionis ab eodem Sacerdote; qui prius audivit. Hæc omnia Dicitillus satis quidem probabiliter.

RESOL. L.

An quis satisfaciat præcepto Ecclesie cum confessione voluntariè nulla, quia sine dolore, proposito, &c?

Et notatur, quod talis invalide absolutus licet non satisfaciat præcepto Ecclesie, tamen liberatur à reservatione, si Confessarius potestatem habeat ab his absoluer. di.

Et an per dictam confessionem possit vitare penam excommunicationis in Constitutionibus Episcopalis impositam?

Et an pueri statim post usum rationis incurrant dictam excommunicationem, vel necesse est, ut quatuordecim annos habeant ad incurrendam excommunicationem; & ita pueri excusantur à censura ferenda à iudice, non tamen à censura Canonis? Ex p. 3. tr. 4. Ref. 119. aliàs 120.

Sup. hoc in tom. 3. tr. 1. Ref. 29. à § Ex hac.

§. 1. **N**egativam sententiam docent Nugnus in addit. ad 3. p. tom. 1. q. 7. art. 5. diff. 6. Faber de pœnit. in 4. sent. dist. 17. q. unic. diff. 40. c. 3. n. 5. Suarez in 3. p. tom. 4. diff. 36. sect. 7. n. 3. Coninch. de Sacram. disp. 5. dub. 9. Layman in Theol. moral. lib. 5. tr. 6. c. 5. n. 10. Sotus in 4. dist. 18. art. 3. Medina in siam. lib. 1. c. 14. §. 41. Navarrus c. 10. n. 4. Camptolus in resp. anor. lib. 1. q. 19. Filliuc. tom. 1. tr. 67. c. 13. n. 64. Sylvius in 3. p. q. 6. art. 5. queritur 1. Emanuel Sà ver. Confessio, n. 1. & alij. Et ratio est, quia non aliam confessionem præcipit Ecclesia, quam Deus. Sed præcepto divino quis non satisfacit, nisi per susceptionem Sacramenti. Ergo nec Ecclesiastico. Unde si nulla fit confessio etiam ex parte Sacerdotis, etiam tenebitur penitens iterum confiteri, quia præcepto Ecclesiastico non satisfacit, ut notant Sylvius, & Filliucius ubi supra. Hæc opinio est probabilior.

2. Sed contrariam etiam probabilem existimo cum Fagundez præc. 2. lib. 1. c. 4. in fine. quam docent Paludan. in 4. dist. 17. q. 7. Gabriel ibidem, q. 1. art. 3. dub. ult. Victoria in sum. q. 163. Alensis p. 4. q. 77. n. 5. art. 7. Sylvest. ver. Confess. 4. n. 3. in fine, & alij; quia Ecclesia solum externum confessionis actum præcipere potest, de occulto autem defectu non iudicat. Adde, quod remissio peccatorum, cum sit finis præcepti, non cadit sub præcepto. Vide etiam Pitigian. in 4. tom. 2. dist. 17. q. unic. art. 7.

Sup. hoc in tr. 5. Ref. 29. & lege doctrinam aliarum Ref. ejus secundæ not.

3. Notandum est tamen, quod talis invalide absolutus, licet stando in prima opinione non satisfaciat præcepto Ecclesie, tamen liberatur à reservatione peccatorum, si Confessarius potestatem habeat ab iis absolvendi. Et ita docent Coninch,

de Sacram. disp. 8. dub. 12. num. 91. Layman in Theol. moral. lib. 5. tract. 6. c. 5. n. 11. & alij penes ipsos, & ego ipse alibi.

4. Notandum secundò, quòd Henriquez lib. 4. c. 4. §. 1. licet doceat per confessionem invalidam ex culpa penitentis, humanum præceptum annuæ confessionis non impleri; tamen putat per eam confessionem vitari penam excommunicationis in constitutionibus Episcopalis impositam contra tale præceptum transgredientes; verum hæc sententiam non admittit Fagundez num. 12. sed probabilem illam esse docet Eman. Sà ver. Confess. n. 1.

5. Sed quidquid sit de hoc, ego puto pueros ante quatuordecimum annum non incurrere supra dictam excommunicationem, licet per confessionem invalidam non satisfaciant Ecclesiastico præcepto de annua confessione, quia tales pueri excusantur à censura ferenda à iudice, non tamen à censura Canonis, quod est valde notandum. Et ita docent Filliucius tom. 1. tract. 7. cap. 3. n. 72. & Nugnus in addit. ad 3. part. quæst. 6. art. 5. dub. 1. ubi sic ait: Videtur mihi satis probabile, pueros ante annos pubertatis non ligari excommunicatione, vel aliis penis Ecclesiasticis, unde quando in aliqua Parochia in communi excommunicantur, qui non sunt confessi, non comprehenduntur pueri, ut supra. Ita ille.

Sup. hac pœna in to. 3. tr. 1. c. 3. Ref. 29. & in aliis ejus not.

Sup. hoc in Ref. 29. §. ult. & in aliis ejus not.

Sup. hac censure in to. 4. tr. 2. c. 10. §. 5. Ex quibus curiam ad mediam vers. nec penes Canonis, & ibi in tract. 1. c. 1. Refol. 101. §. 2. & in aliis ejus not.

RESOL. LI.

Petrus confessionem fecit in die Nativitatis Domini, sed postea in multa peccata incidens, tempore Quadragesimæ scelera illa Confessario non exposuit; queritur, an illa prima confessione satisfecerit præcepto Ecclesie annuæ confessionis?

Quod est querere, an fideles satisfaciant præcepto confessionis quocumque anni tempore confitendo, vel teneantur confiteri tempore Quadragesimæ?

Et quid est dicendum, si post confessionem peccavit mortaliter, & suscepturus est Eucharistiam in Paschate, aut si mortis articulus superveniat? Ex p. 2. tr. 17. & Misc. 3. Ref. 54.

§. 1. **N**oster P. D. Marcellus Megalla in 1. part. lib. 5. c. 3. n. 3. secundum jus commune asserit sufficere hoc præceptum adimpleri quocumque anni tempore, quia in cap. omnis, ex quo iure habemus præceptum annuæ confessionis, solummodo præcipitur, ut fiat semel in anno. Ergo sufficit, ut quocumque anni tempore fiat. Verum quia consuetudo universalis Ecclesie, quæ facit jus commune, ut habetur in Clem. fin. de etat. & qualitat. jam obtinuit, ut adimpleatur tempore Quadragesimæ; ergo servanda est, ut in l. minimè, ff. de legibus, quam consuetudinem cum probaverit Concil. Trident. sess. 14. c. 5. in fine, inde fit, ut hodie unusquisque dicto tempore Quadragesimæ confiteri teneatur, & hæc opinionem expressè docet Medina Cod. de pœnit. q. 18. de confessione semel in anno faciendâ. Hæc Megalla.

2. Sed pace doctissimi viri, contrariam sententiam probabiliorè, & vioreme esse assero cum Valquez in 3. p. tom. 4. q. 90. art. 3. dub. 1. Sylvio in addit. ad 3. p. q. 6. art. 5. dub. 3. n. 9. & Nugno in addit. ad 3. p. tom. 2. q. 6. art. 5. diff. 4. f. mibi 250. qui ad argumenta opposita sententiæ respondent distinguendo: asserunt enim quòd quando consuetudo est universalis, & intelligunt homines se obligari